

Κωνσταντίνα Κουκουμπέση (1996)

Τέλος γυναικών

Είμαστε όλες πουλιά,
πετάμε μες στο σμήνος.
Ακούω την ανάσα μας.
Για κάποιες απ' αυτές
απόψε ίσως να είναι η τελευταία μέρα.
— Απότομα επιστρέφω στην αναπνοή μου.
Ποιος θα άκουγε κελάηδημα μες στην πόλη
και θα ήξερε πώς να του φερθεί;
Ποιος θα αγκάλιαζε λουλούδια από λάσπη;
Ακούω την τελευταία τους πνοή, την ακαριαία
την πιο άδικη
και φοβάμαι τη δική μου,
το κορμί μου — τα μαχαίρια.
Το τέλος τους
είναι το ξύπνημα του κορμιού μου
όταν προσπαθώ να καταλάβω πώς είναι
να είσαι νεκρή.